

Mottagningsbevis och information om förberedande av avslutande av gruppklagomål om Spaniens påstådda överträdelse av EU:s regler om fri rörlighet för kapital

Referensnummer: CHAP(2021)1080

Under 2021 har Europeiska kommissionen mottagit ett stort antal klagomål avseende ett spanskt skattesystem som är tillämpligt på hyresintäkter från skattskyldiga utan hemvist från tredjeland (t.ex. personer med skatterättslig hemvist i andra länder än Europeiska unionens medlemsstater). Enligt inkomna klagomål skulle denna skattelagstiftning strida mot den fria rörligheten för kapital (artikel 63 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, EUF-fördraget) av följande skäl:

- Skattskyldiga utan hemvist från tredjeland kan inte dra av kostnader i samband med hyresintäkter vid uthyrning av egendom i Spanien, medan skattskyldiga med hemvist i Spanien eller i andra EU-medlemsstater har rätt att dra av sådana kostnader.
- De beskattas enligt en skattesats på 24 %, medan skattskyldiga utan hemvist från EU:s medlemsstater beskattas enligt en skattesats på 19 %.
- Slutligen är de skyldiga att deklarerera denna intäkt varje kvartal och lämna in ett skatteformulär per fastighet.

Kommissionen har registrerat klagomålen med referensnummer CHAP (2021) 1080. Med tanke på det mycket stora antalet klagomål som tagits emot i detta ärende, och i syfte att reagera snabbt och informera berörda parter samt med tanke på det potentiellt bredare allmänintresset för den fråga som tagits upp av de klagande, offentliggör kommissionen detta tillkännagivande på sin webbplats Europa. Syftet är att bekräfta mottagandet av skrivelserna och informera avsändarna om resultatet av kommissionens utredning.

Kommissionen kommer att följa sitt standardförfarande och behandla detta gruppklagomål konfidentiellt. Det är bara när en klagande i klagomålsformuläret väljer icke-konfidentiell behandling som kommissionen kan komma att lämna ut identitetsuppgifter och annan information från klaganden till myndigheterna i den medlemsstat som klagomålet riktas mot. Det kan i vissa fall vara nödvändigt för behandlingen av klagomålet att kommissionen röjer klagandens identitet.

Ett [särskilt meddelande om skydd av personuppgifter](#) gäller vid behandling av klagomål.

Kommissionen har prövat gruppklagomålet mot bakgrund av tillämplig EU-rätt och i linje med de bestämmelser och verkställighetsprioriteringar som anges i [Meddelande från kommissionen: ”EU-rätten: Bättre resultat genom bättre tillämpning”](#).

Efter en granskning av de klagandes påståenden har kommissionen av följande skäl **inte kunnat konstatera någon överträdelse av EU-lagstiftningen**:

Allmänt om tillämpningen av artiklarna 63 och 64 i EUF-fördraget

Genom artikel 63 EUF-fördraget utvidgas den fria rörligheten för kapital till tredjeland, vilket innebär att skattskyldiga utan hemvist från tredjeland kan göra anspråk på att behandlas på samma sätt som skattskyldiga utan hemvist från EU-medlemsstater i objektivt jämförbara situationer. Enligt artikel 64 i EUF-fördraget får dock medlemsstaterna tillämpa de restriktioner som var i kraft för skattskyldiga utan hemvist från tredjeland den 31 december 1993.

Frågan är således om det ifrågavarande skattesystemet existerade redan år 1993.

Europeiska unionens domstol (*EU-domstolen*)¹ har också, när det gäller ändringar av den lagstiftning som var i kraft 1993 och i den mening som avses i artikel 64 i EUF-fördraget, slagit fast att en bestämmelse omfattas av undantaget om den i huvudsak är identisk med tidigare lagstiftning eller om den enbart reducerar eller undanröjer ett hinder för utövandet av unionsrättsliga rättigheter och friheter som förekommer i tidigare lagstiftning.

Följaktligen undersökte kommissionen huruvida den lagstiftning som är i kraft i dag i huvudsak är identisk med den lagstiftning som var i kraft den 31 december 1993, eller om senare ändringar av den, i förekommande fall, har begränsats till att reducera eller undanröja hinder för den fria rörligheten för kapital. Om så vore fallet skulle lagstiftningen omfattas av undantaget i artikel 64 EUF-fördraget.

Begränsning av avdragsrätten för kostnader i samband med uthyrning av fast egendom

Den första frågan som tas upp i gruppklagomålet rör beräkningen av beskattningsunderlaget för uthyrning av fast egendom. I artikel 24.1 i Real Decreto Legislativo 5/2004 av den 5 mars om godkännande av omarbetningen av lagen om inkomstskatt för skattskyldiga utan hemvist i landet (*IRNR, Impuesto Renta No Residentes*) fastställs att beskattningsunderlaget utgörs av bruttobeloppet av de erhållna intäkterna, utan avdrag för kostnader. Den konsoliderade lagtexten på spanska finns [här](#).

Den 31 december 1993 var den lagstiftning som var i kraft lag 18/1991 av den 6 juni om inkomstskatt för fysiska personer. I artikel 18 i denna lag föreskrevs att beskattningsunderlaget för skattskyldiga personer utan hemvist i landet för intäkter som erhållits i Spanien var det bruttobelopp som erhållits utan avdrag för kostnader. Lagtexten på spanska finns [här](#).

Den lagstiftning som är i kraft i dag är således i huvudsak identisk med den lagstiftning som var i kraft den 31 december 1993, och Spanien kan fortfarande fortsätta att tillämpa reglerna, även om de kan utgöra en restriktion för den fria rörligheten för kapital enligt artikel 64 EUF-fördraget.

¹ Domstolens dom av den 10 april 2014 i mål C-190/12, Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, punkt 48, och domstolens dom av den 20 september 2018 i mål C-685/16, EV, punkt 75.

Skattskyldiga utan hemvist från EU-medlemsstater, som inte omfattas av undantaget i artikel 64 i EUF-fördraget, kan vid beräkningen av sitt beskattningsunderlag dra av kostnader i samband med uthyrning av egendom, i enlighet med artikel 24.6 1^a a) i IRNR.

Tillämplig skattesats

Den andra frågan som tas upp är den skattesats som är tillämplig för skattskyldiga utan hemvist från tredjeland på dessa intäkter. Den fastställs till 24 % i artikel 25.1 a i IRNR. I detta fall skulle begränsningen följa av skillnaden i den skattesats som är tillämplig på skattskyldiga personer med hemvist i landet. I lag 35/2006 av den 28 november om inkomstskatt för fysiska personer fastställs den minimiskattesats som följer av den skattetabell som är tillämplig på skattskyldiga personer med hemvist i landet till 19 % (artiklarna 63 och 65).

Den 31 december 1993 fastställdes följande skattesatser i lag 18/1991:

- För skattskyldiga utan hemvist i landet, 25 % (artikel 19.1 a).
- För skattskyldiga med hemvist i landet var minimiskattesatsen i skattetabellen 20 % (artikel 74).

Härav framgår att skillnaden i behandling mellan skattskyldiga personer med hemvist i landet och skattskyldiga utan hemvist i landet i stort sett är identisk med den som förelåg den 31 december 1993. Skillnaden mellan skattesatserna är högst 5 procentenheter i de fall där, för skattskyldiga med hemvist i landet, den lägsta skattesatsen tillämpas. Som nämnts ovan är artikel 64 i EUF-fördraget även tillämplig när reglerna har ändrats men lagstiftningen i allt väsentligt är identisk med den lagstiftning som gällde den 31 december 1993. Följaktligen kan Spanien tillämpa dessa regler även om de utgör en begränsning av den fria rörligheten för kapital.

Den nuvarande skattesatsen för skattskyldiga utan hemvist från andra EU-medlemsstater än Spanien, för vilka undantaget i artikel 64 i EUF-fördraget inte är tillämpligt, är – i enlighet med artikel 25.1 a i IRNR – 19 %. Detta motsvarar därför den minimiskattesats som är tillämplig för skattskyldiga med hemvist i landet och är lägre än den som är tillämplig för skattskyldiga utan hemvist från tredjeland (24 %).

Deklarationsskyldigheter

Den tredje frågan som tas upp i gruppklagomålet rör skyldigheten att lämna in skattedeklarationer var tredje månad för hyresintäkter i stället för årligen, på samma sätt som skattskyldiga med hemvist i Spanien (och andra EU-medlemsstater). I artikel 5 c i förordning EHA/3316/2010 av den 17 december åläggs skattskyldiga utan hemvist som uppbär intäkt från uthyrning av egendom att lämna in deklARATIONEN var tredje månad för varje fastighet.

Skyldigheten att lämna in en deklARATION fastställdes den 31 december 1993 i förordningen av den 31 januari 1992, som finns tillgänglig på spanska [här](#).

Enligt avsnitt nummer fyra i denna förordning skulle skattedeklarationen lämnas in månadsvis. Om deklARATIONEN lämnades in av en skatterepresentant eller av de som gemensamt var skatteskyldiga, kunde deklARATIONEN lämnas in i varje kvartal (var tredje månad). Skattskyldiga personer med hemvist i landet lämnar däremot in en årlig deklARATION efter utgången av beskattningsåret, under de perioder som godkänns av finansministeriet i enlighet med artikel 8 i förordning HAC/248/2021 av den 16 mars, som finns tillgänglig på spanska [här](#).

Även här är skillnaden i behandling mellan skattskyldiga personer med hemvist och skattskyldiga utan hemvist i huvudsak identisk eller kan till och med ha blivit mindre. Som nämnts ovan är undantaget i artikel 64 i EUF-fördraget även tillämpligt när bestämmelserna har ändrats men i) lagstiftningen i allt väsentligt är identisk med den som gällde den 31 december 1993 eller ii) innebär att den befintliga begränsningen har minskat. Följaktligen kan Spanien tillämpa dessa regler även om de utgör en begränsning av den fria rörligheten för kapital.

Slutsats

Mot bakgrund av ovanstående har kommissionen kommit fram till att EU-lagstiftningen inte har överträtts och att gruppklagomålet CHAP (2021) 1080 därför kan avslutas.

Om någon av de klagande i detta ärende har nya uppgifter som tyder på att Spanien har gjort sig skyldigt till en överträdelse av unionsrätten som inte omfattas av ovanstående bedömning uppmanas de klagande att sända dessa nya uppgifter till kommissionen inom fyra veckor från dagen för offentliggörandet av detta tillkännagivande. Informationen kan skickas till taxud-unit-d3@ec.europa.eu.

Om inga nya uppgifter inkommit inom fyra veckor, eller om de nya uppgifter som mottagits inte leder till någon annan slutsats, kan kommissionen avsluta ärendet.